

се деца, ето го че дотича съ картината.

— Тая ли е, деца? — разгъна я учителътъ.

— Тая е, тая е. Лееее, какъ я е омачкалъ!

— Нищо. Нали я донесе. Ето ти на тебе, Мичо, сега Левски. Ще си му направишъ една хубава рамчица и ще го сложишъ надъ одърчето си така да го гледашъ. Да го гледашъ и да се същашъ, че той е обѣсенъ за свободата на българския народъ. Я дайте една гумичка, че тука има нѣщо зацапано, па Мичо ще иде да донесе и другитѣ нѣща, които е взелъ отъ училището.

Момченцето погледна Левски. Той сякашъ му кимна: — Иди!. и хукна пакъ изъ вратата. Стаята бѣше гръмнала отъ викове, когато притропа въ коридора. Омълчаха се всички.

— Те това е касичката на второ отдѣление, — измъкна той една тенекиена кутийка отъ джеба си и я постави на масата — ама паритѣ бате измъкна отъ нея.

— Това е пъкъ иконата на първо отдѣление.

— Ами нотното букварче на трето отдѣление?

— Тате го изпуши на цирари

— Ами това, ами онова? — стовариха секатоградушка всички кражби върху главата му —

Бивали да крадешъ, бе Мичо? Нали ще идешъ въ затвора? Ще ли крадешъ вече, а? Каж ми, ще крадешъ ли?

Наведе глава малкиятъ крадецъ, подсмъркна, па току изхълца.

— Ха сега вземи Левски. Подарявамъ ти го. Нека той ти напомня, че кражбата не е хубаво нѣщо...

Нищо не продума Мичо, а грабна портрета и като наплѣсканъ изрева и хукна изъ вратата. Ученицитѣ дълго стояха омаяни. Чакъ когато звънецътъ удари се сепнаха.

— Лелеее, колко много познава учителътъ — зинаха тѣ. — Е, какъ познахте, че той е крадецътъ, господине учителю?

— По очитѣ, деца. Нали съмъ ви казалъ, че по очитѣ и уроцитѣ си кога не знаете се познава.

Стоянъ Ц. Даскаловъ.